

Setkání

Setkali jsme se.
Z jeho úst
jak proudy vod
slova plynula.

Jen slova.
Prázdná slova.
Slovo za slovem,
a zas jenom slova.

Stála jsem tam
a hleděla,
a čekala, až domluví.

Z jeho úst slova se linula.
Bez zájmu,
bez soucitu,
bez porozumění.

Kolikrát jsem ho chtěla
přerušit,
chtěla jsem ho zastavit,
ale on mluvil svou.

Neslyšel, neviděl, nechápal,
a svojí cestou si šel dál.

Neslyšel,
co jsem mu říci chtěla.
Neviděl, co vidět měl.
Nechápal, co pochopí jen ten,
kdo se zastaví a poslouchá.

A tak jsem smutná odešla.

Cítil se jako vítěz,
a já poražená, zahanbená.
Kolikrát i Ty, Pane,
s člověkem se setkáváš
a tiše čekáš,
až domluví.

Kolikrát u něho stojíš
a chceš ho na jeho cestě zastavit,
přerušit jeho dění, a čekáš,
až bude naslouchat.

Kolikrát odcházíš,
a pak se znovu vracíš,
abys ho zastavil a zachránil.

A je ti smutno z jeho prázdnoty,
z jeho bezduchého dění.

Pyšně se vypíná nad Pána
jako vítěz,
a vůbec netuší,
že už je poražený.

A tak Tě, prosím, Pane,
dej, ať slyším,
až budeš mluvit ke mně.

Dej, ať Tě vidím,
když budeš u mě tiše stát.
Dej, ať umím odložit to své,
co mě cele zaměstnává,
a Tobě naslouchat.

Ať Ty jsi vítěz,
ať Tebe, tak znám!
Ať Tobě vždy se ve všem
poddávám.